

Sygn. akt: I 1 C 327/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ewa Kokowska-Kuternoga

Protokolant: st. sekr. sądowy Marta Bona

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2016 r. w Gdyni

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko A. S. (1)

o zapłatę

I zasądza od pozwanej A. S. (1) na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 9.736,92zł (dziewięć tysięcy siedemset trzydzieści sześć złotych 92/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 27.11.2015r. do dnia zapłaty;

II zasądzoną w punkcie pierwszym kwotę rozkłada na 40 rat po 242,50zł oraz jedną - ostatnią w kwocie 36,92 zł płatnych po uprawomocnieniu się wyroku z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki w płatności każdej z rat do 15ego dnia każdego miesiąca;

III koszty postępowania ustala na kwotę 1.517,00 zł (tysiąc pięćset siedemnaście złotych) w tym 1.200,00zł (tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego;

IV nie obciąża pozwanej A. S. (1) kosztami postępowania;

V nakazuje ściągnąć od powoda (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 178,00zł (sto siedemdziesiąt osiem złotych) na rzecz Skarbu Państwa (kasa tut. Sądu) tytułem reszty nieuiszczonego wpisu

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł pozew przeciwko A. S. (1) o zasądzenie kwoty 9736, 92 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 listopada 2015 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż na podstawie wystawionego przez siebie wyciągu z ksiąg bankowych, posiada wymagalną wierzytelność wobec pozwanego z tytułu umowy o kredyt, wynoszącą na dzień sporządzenia wyciągu, kwotę dochodzoną niniejszym pozwem. Jak wynika z uzasadnienia pozwu, wezwania do spłaty zadłużenia, kierowane na adres pozwanego, nie przyniosły efektu w postaci spłaty zadłużenia.

(pozew, k. 2-4)

W dniu 21.12.2015r Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym zgodny z żądaniem pozwu

(nakaz zapłaty ,k. 4v)

Pozwana, A. S. (1) , złożyła sprzeciw od w/w nakazu zapłaty i wniosła w nim o oddalenie ze względu na nieistnienie zobowiązania i przedawnienie, następnie już na rozprawie przed Sądem Rejonowym w Gdyni , przyznała fakty będące uzasadnieniem pozwu i wniosła o uwzględnienie jej sytuacji majątkowej , rozłożenie na raty powstałego zadłużenia

(sprzeciw ,k . 43-45v)

Postanowieniem z dnia 19 stycznia 2016 r. Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Gdyni.

(postanowienie - k. 7v

Po wpłynięciu sprawy do Sądu Rejonowego w Gdyni powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. usunął braki formalne pozwu i wniósł o zasądzenie od pozwanej A. S. (1) kwoty 9736, 92 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania. W uzasadnieniu powód wskazał, że swoje żądanie wywodzi z umowy o kredyt łączącej pozwanego z powodem .

(pozew - k. 16-20.)

W odpowiedzi na pozew pozwana zgłosiła zarzut przedawnienia roszczenia, braku legitymacji czynnej, następnie już na rozprawie przed Sądem Rejonowym w Gdyni , przyznała fakty będące uzasadnieniem pozwu i wniosła o uwzględnienie jej sytuacji majątkowej , rozłożenie na raty powstałego zadłużenia

(odpowiedź na pozew, k. 57-60)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8.10.2009 roku (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarł z A. S. (1) umowę o kredyt nr (...) . Pozwana zobowiązała się do spłaty w czasie do 3.10.2019r roku kwoty kredytu w ratach po 175, 04 zł miesięcznie.

W okresie obowiązywania umowy A. S. (1) doprowadziła do powstania zaległości z tytułu zaciągniętego kredytu, co spowodowało wypowiedzenie umowy kredytu i wystawienie wyciągu z ksiąg bankowych w dniu 26.11.2015r, w którym stwierdzono, iż w księgach (...) Banku (...) S.A. figuruje w stosunku do A. S. (1) wymagalne zobowiązanie w kwocie 9736,92 zł, wynikające z umowy o kredyt nr (...) z dnia 8 .10. 2009 r. Na tę kwotę składają się: należność główna-kapitał w wysokości 9184, 39 zł, odsetki umowne w wysokości 462,40 zł , odsetki za opóźnienie w wysokości 20,13 zł, opłaty i prowizje w wysokości 70 zł.

Odpis z KRS k. 23-32, umowa o kredyt k. 41-44, regulamin,k.45, wypowiedzenie, k. 47, ,W. z ksiąg Banku- k. 49 ,

Wypowiedzenie wraz z wezwaniem do zapłaty zadłużenia, , kierowane na adres A. S. (1) nie spowodowało zapłaty zadłużenia .

niesporne,

A. S. (1) i jej mąż są emerytami, razem otrzymują 3286 zł emerytury miesięcznie. Ich średnie wydatki stałe miesięcznie wynoszą ok. 2066 zł . Na życie pozostaje im ok. 1200 zł. który spłacają w ratach po 560 CHF miesięcznie. Pozwana cierpi na szereg chorób, które uniemożliwiają jej poruszanie się.

Wobec A. S. (1) komornik prowadzi egzekucję w sprawie Km 2601/14 i Km 1935/12 , i zajął jej emeryturę. Ponadto A. S. (1) i jej mąż A. S. (2) mają pożyczkę w kwocie 3300 zł do spłaty w (...) im. (...) , 1312 zł w A. Banku, w (...) Agricole Banku- 2520 zł ,

dowód: zestawienie k. 76, decyzja ZUS k. 77,78, zestawienie opłat za lokal mieszkalny, k. 79, dowody wpłat za media k. 80,83, harmonogram pożyczki k. 81,82, rachunki za leki k. 87-89, dojazdy k. 90-94, karta leczenia k. 95-108, pismo komornika k. 109, postanowienie komornika k. 110

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową w toku postępowania. Dowody uznane zostały za wiarygodne w całości, albowiem nie budzą one zastrzeżeń, co do autentyczności i prawdziwości twierdzeń w nich zawartych, tym bardziej, że żadna ze stron, nie negowała ich mocy dowodowej.

W niniejszej sprawie bezspornym było, iż na podstawie umowy, zestawienia operacji na rachunku, wyciągu z ksiąg bankowych powoda, mającego walor dokumentu urzędowego, zadłużenie pozwanego z tytułu zawartej w dniu 8.10.2009 r umowy o kredyt, stanowi kwotę 9736,92 zł. Na podstawie powyższego dokumentu, powodowi należne są również odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 27 listopada 2015 r. do dnia zapłaty.

Stan faktyczny niniejszej sprawy był w zasadzie niesporny; spór między stronami sprowadzał się do ustalenia, czy w świetle zgłaszanych przez pozwaną A. S. (1) zarzutów dotyczących nieprawidłowości w naliczaniu przez powoda należności, powodowi przysługiwało roszczenie w żądanej pozwem wysokości, oraz, czy uległo przedawnieniu, czy nie, przy czym ostatecznie pozwana zrezygnowała z kwestionowania roszczenia powoda, także w zakresie jego wysokości, powołując się jedynie na trudną sytuację materialną i zdrowotną, w jakiej się znalazła.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Jak stanowi art. 69 ust. 1 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U.02.72.665) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na określony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Zgodnie natomiast z treścią przepisu art. 76 powyższej ustawy, zasady oprocentowania kredytu określa umowa kredytu.

Przechodząc do zasadniczego zarzutu pozwanej jakoby doszło do przedawnienia dochodzonego w niniejszym postępowaniu roszczenia, należy wskazać, iż zarzut ten zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Przepis art. 120 k.c. stanowi, że bieg przedawnienia roszczenia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że łączyła pozwaną i powoda umowa kredytu regulowana ustawą z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe, która nie zawiera postanowień co do przedawnienia roszczeń z niej wynikających, a zatem zastosowanie znajdują ogólne terminy przedawnienia z art. 118 k.c. Zgodnie z poglądem Sadu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 30 stycznia 2007 r. w sprawie o sygn. akt IV CSK 356/06, w całości podzielanym przez Sąd Rejonowy, termin przedawnienia roszczenia banku wobec osoby niebędącej przedsiębiorcą wynosi trzy lata.

W niniejszej sprawie, należy przyjąć iż wymagalność roszczenia powoda przypadła na dzień 1 listopada 2015 r., tj. na dzień, z którym upłynął miesięczny okres wypowiedzenia umowy, zatem trzyletni okres przedawnienia upłynie w dniu 1 listopada 2018 r.

W niniejszej sprawie, zgodnie z postanowieniami zawartej przez strony umowy o kredyt, spłata następować miała poprzez dokonywanie spłat w miesięcznych ratach po 175, 04 zł przez dziesięć lat tj. do 2019 r. Brak wymaganej spłaty stanowił podstawę rozpoczęcia dochodzenia całości zaległego zadłużenia oraz naliczania opłat za obsługę

nieterminowej płatności, zgodnie z tabelą opłat i prowizji oraz wypowiedzenia umowy przed terminem jej zakończenia, co też uczynił, z zachowaniem okresu wypowiedzenia, ze skutkiem na dzień 1 listopada 2015 roku.

W niniejszej sprawie pozwana nie kwestionowała ostatecznie zarówno tego, że korzystała z przyznanego jej kredytu, jak też tego, iż w związku z trudną sytuacją finansową i zdrowotną, spłata zadłużenia nie była regularna i nie następowała w pełnych wysokościach wynikających ze wskazań salda zadłużenia zgodnie z harmonogramem spłat.

Odnosząc się zaś do podnoszonych przez pozwaną pozostałych zarzutów, wskazać należy, iż, w ocenie Sądu, zarzuty te nie zostały zasadnie podniesione.

Pozwana, poza ogólnikowym i gołosłownym powołaniem się na nieprawidłowości w naliczaniu przez powoda kwotach, nie przedstawiła żadnych dowodów na uzasadnienie swoich twierdzeń. Zważyć zaś należy, iż zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą rozkładu ciężaru dowodu, strona, która z danego faktu wywodzi skutki prawne, obowiązana jest fakt ów wykazać (art. 6 k.c.), nadto, to strony mają dążyć do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, a w razie nieuzasadnionej bierności dana strona naraża się na sankcję w postaci przegrania procesu.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu, pozwana nie podołała ciężącemu na niej obowiązkowi w powyższym zakresie, jak również nie wskazała nawet, na czym nieprawidłowości, jakich zdaniem pozwanej dopuścił się powód, miałyby polegać.

W tym miejscu należy wskazać, iż w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie Sąd nie dopatrzył się, by obciążenie pozwanej opłatami za czynności podejmowane przez stronę powodową nie znajdowało uzasadnienia, albowiem, z łączącej strony umowy, regulaminu te opłaty i ich wysokość wynikają.

Koszty podejmowania takich czynności, podobnie jak odsetki mogły obciążać pozwaną, a co więcej powstanie tych kosztów było konsekwencją działań samej pozwanej, która wbrew ciężącemu na niej obowiązkowi zaprzestała dokonywania regularnych spłat rat.

Mając na względzie powyższe, Sąd uwzględniając powództwo, orzekł jak w punkcie I wyroku, na podstawie art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 128 ze zmianami) Sąd zasądził kwotę 9736,92 złotych, czemu dał wyraz w punkcie I wyroku.

Zgodnie z treścią art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Niniejszy przepis zezwala więc Sądowi na dokonanie modyfikacji sposobu spełnienia zasądanego świadczenia poprzez ustalenie rat spłaty, dając możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. Nie ulega wątpliwości, iż skorzystanie z tego uprawnienia możliwe jest tylko w szczególnie uzasadnionych przypadkach i Sąd powinien korzystać z tego uprawnienia wyjątkowo i ze szczególną ostrożnością. Za szczególnie uzasadnione uznać należy sytuacje, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny, czy zdrowotny spełnienie zasądanego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione; jednakże przy równoczesnym wzięciu pod uwagę sytuacji finansowej i interesów wierzyciela. Z uwagi bowiem na fakt, że rozłożenie na raty zasądanego świadczenia wiąże się z określoną zmianą wysokości zobowiązania (zmniejsza je w zakresie odsetkowym), rozważając zastosowanie przepisu art. 320 k.p.c. nie można kierować się jedynie sytuacją materialną dłużnika, ale należy brać pod uwagę także interes wierzyciela, bowiem rozłożenie na raty należności powoduje, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od świadczeń ratalnych za okres pomiędzy wydaniem wyroku a datą płatności poszczególnych rat (tak Sąd Najwyższy w uchwale 7 Sędziów z dnia 22 września 1970 roku, sygn. akt III PZP 11/70, OSNCP 1971/4/61). Przy czym jednolicie przyjmuje się w orzecznictwie, że rozłożenie na raty może mieć miejsce tylko wtedy, gdy w sprawie zostanie wykazane, że pozwany będzie w stanie realizować spłatę w ratach, że będzie dysponować środkami dla wykonania tak zmodyfikowanego obowiązku.

Pozwana A. S. (1) wskazała, iż jedynym źródłem jej dochodu jest emerytura w wysokości 747, 16 złotych netto i że prowadzi wspólne gospodarstwo domowe wraz z mężem, którego dochód z tytułu emerytury wynosi około 2543,29

złotych miesięcznie. Pozwana wskazała również, iż wraz z mężem spłacają pożyczki . Oprócz wskazanych wyżej pożyczek pozwana i jej mąż posiadają zadłużenie z tytułu innych kredytów . Aktualnie przeciwko pozwanej toczy się postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego w sprawie o sygn. akt Km 2601/14 i Km 1935/12, w związku z czym emerytura pozwanej jest częściowo zajęta przez komornika.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie wniosek pozwanej o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty zasługiwał na uwzględnienie, zwłaszcza, że powód też wyraził zgodę na ratalne rozłożenie długu. Z uwagi na dochody osiągane przez pozwaną i jej męża, prowadzących wspólne gospodarstwo domowe, ciężki stan zdrowia pozwanej można przyjąć, iż zachodzą owe szczególne okoliczności, o jakich mowa w treści art. 320 k.p.c. ,albowiem, wierzyciel otrzyma ratami dochodzoną należność, a pozwany nie popadnie w dalsze obciążenia, których nie będzie w stanie płacić.

Wobec treści art. 481 § 1 i 2 k.c. stanowiącego, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, natomiast jeżeli stopa odsetek nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe, przy czym gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Zgodnie z art. 482 § 1 k.p.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek od dłużnej sumy, w zakresie żądanych odsetek umownych i ustawowych liczonych od poszczególnych kwot za okres od dnia następującego po dniu ich wymagalności do dnia zapłaty, powództwo jest w pełni uzasadnione.

O kosztach procesu w pkt III -V sentencji wyroku Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 kpc i art. 108 kpc w zw. z § 6 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013r poz. 461 z późn. zm.) nie obciążając pozwanego kosztami procesu w całości z tych samych powodów, co rozłożono należność pozwanej na raty, Sąd uznał więc, iż w niniejszej sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony przypadek, o którym mowa w treści przepisu art. 102 k.p.c., w szczególności Sąd w wyniku przeprowadzonej analizy sytuacji finansowej pozwanej, znalazł uzasadnienie dla skorzystania z dobrodziejstwa określonego we wskazanym wyżej przepisie; sytuacja majątkowa pozwanej nie jest dobra, bo ma długi i w toku egzekucje komorniczą, ale poczuwa się do wyrównania tych długów, tyle, że w ratach dogodnych ze względu na sytuację majątkową. W tej sytuacji obciążanie jej jeszcze kosztami procesu byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego Na koszty tej sprawy w kwocie 1517 zł składają się: 300 zł -opłata od pozwu/ uiszczono tylko 122 zł/, 17 zł- opłata od pełnomocnictwa, 1200 zł -wynagrodzenie pełnomocnika.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis uzasadnienia doręczyć wnioskodawcy,
3. akta przedłożyć z wpływem lub za 21 dni.